

Література.

1. Грабова Н. М. Теорія бухгалтерського обліку : навч. посібник / Грабова Н. М. ; / [під ред. М. В. Кужельного] – [6-е вид.]. – К. : А.С.К., 2003. – 266 с.
2. Погиба Л.Г. Складання ділових паперів / Л.Г. Погиба, Т.О. Грібініченко, М.П. Боган. Практикум: Навч. Посібник. - Київ: Либідь, 2002.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВА

*Делюрман В.В., студентка
Науковий керівник: Іщенко Н.А., к.е.н., доцент
Кіровоградський національний технічний університет*

В умовах кризового стану економіки побудова ефективної системи управління активами дозволить підприємству підтримати відповідний рівень фінансової стійкості. Визначення нових підходів щодо формування та використання активів підприємству дасть можливість максимізації його ринкової вартості як цілісного майнового комплексу, що, у свою чергу, забезпечить добробут власників, працівників, споживачів та держави.

Проблеми управління активами підприємства досліджуються у працях зарубіжних та вітчизняних вчених: І. Бланка, Ю. Брігхема, В. Ковальова, Г. Кірейцева, Г. Крамаренко, А. Поддєрьогіна, Є. Стоянової та інших. Однак, незважаючи на широкий спектр досліджень із зазначеної тематики процес управління активами потребує подальшого дослідження.

Метою дослідження є обґрунтування заходів щодо підвищення ефективності управління активами підприємства.

Для нормального функціонування підприємства необхідно ефективно управляти його активами. Активи відіграють важливу роль в діяльності підприємства, оскільки за допомогою їх ефективного формування і використання підприємство покращує свою діяльність, підвищує свій економічний потенціал і як наслідок отримує прибуток.

При управлінні активами підприємства важливо дотримуватися відповідних принципів. Перш за все при управлінні активами мають виконуватися завдання як тактичного, так і стратегічного характеру.

По-друге, система управління повинна будуватися на достовірній, перевіреній інформації, що реально відображає об'єктивну дійсність, а висновки мають бути обґрунтовані точними аналітичними розрахунками.

По-третє, управління покликане бути дійовим, активно впливати на процес діяльності підприємства і його результати.

По-четверте, застосування контролю при управлінні, що дозволить виявити помилки в процесі функціонування підприємства та приймати відповідні управлінські рішення щодо формування і використання активів.

В цілому політика управління активами, як відомо, включає управління необоротними та оборотними активами.

Л. Коваленко зазначає, що при управлінні необоротними активами важливе значення має забезпечення високої результативності використання основних засобів та своєчасного їх оновлення. Політика управління оборотними активами відзначається значною маневреністю, можливістю активного впливу на їх розмір, склад, структуру, оборотність, ліквідність та прибутковість [3].

Т. Момот вважає, що управління оборотними активами – це складова цілісної системи управління підприємством, пов'язаного з прийняттям рішень стосовно грошових потоків у короткостроковому періоді. А управління нематеріальними (необоротними) активами підприємств – це система обґрунтування та реалізації управлінських рішень, що стосуються вибору, придбання (створення), оцінки та використання нематеріальних активів з метою підвищення ефективності їх використання та діяльності підприємства [4].

Отже, для забезпечення ефективного управління оборотними активами підприємства необхідно:

- прискорення оборотності оборотних активів за рахунок реалізації зайвих запасів, пошуку нових каналів збуту та поліпшення організації постачання;
- оптимізація розміру грошових коштів шляхом проведення постійного контролю за розміром оборотних активів у абсолютно ліквідній формі, які, за необхідності, можуть швидко трансформуватися на грошові кошти, що дасть змогу підтримувати на належному рівні платоспроможність підприємства;
- формування такого обсягу та структури запасів, які б забезпечили неперервність виробничого циклу при мінімальних витратах на їх утримання;
- оптимізувати рівень дебіторської заборгованості шляхом проведення контролю за станом розрахунків з дебіторами та оцінки їх платоспроможності.

Основними заходами підвищення ефективності управління необоротними активами є:

- поліпшення технічного стану основних засобів, проведення реконструкції та модернізації застарілого устаткування;
- запровадження новітніх технологій при створенні продукції;
- підвищення фондівіддачі шляхом освоєння нових потужностей;
- залучення внутрішніх джерел фінансування основних засобів;
- пошук оптимального методу нарахування амортизації.

Таким чином, значним фактором забезпечення стабільної фінансової діяльності та конкурентоспроможності на ринку в довгостроковому періоді є застосування ефективних заходів при управлінні активами та їх структурою. Забезпечення високого рівня ліквідності активів, їх своєчасного оновлення, раціональності їх використання та оптимізації структури джерел фінансування є першочерговими завданнями для підприємств.

Література.

1. Бланк И. А. Финансовый менеджмент : учебный курс / И. А. Бланк. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – К. : Эльга, Ника-Центр, 2004 – 656 с.
2. Ващенко Н. В. Створення ефективної системи управління оборотними активами підприємства на основі діагностичного інструментарію [Електронний

ресурс] / Н. В. Ващенко, Ю. І. Максимович // Сталий розвиток економіки. – 2013. – № 3. – Режим доступу: <http://www.nbuu.gov.ua>.

3. Коваленко Л. О. Фінансовий менеджмент : [навч. посіб.] / Л. О. Коваленко, Л. М. Ремньова. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Знання, 2005. – 485 с.

4. Фінансовий менеджмент : навч. посіб. / [Т. В. Момот, В. О. Безугла, Ю. О. Тараруєв та ін.]. – К. : Цент учбової літератури, 2011. – 712 с.

5. Фінансовий менеджмент : підручник / [кер. кол. авт. і наук. ред. проф. А. М. Поддєрьогін]. – К. : КНЕУ, 2005. – 536 с.

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЧНОЮ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

*Демченко Н.В., к.е.н., доцент
Національний фармацевтичний університет*

Сучасні тенденції глобалізації висувають нові вимоги до забезпечення стратегічної конкурентоспроможності підприємств, потребують нових інструментів управління та важелів її підвищення.

Багатоаспектність категорії «конкурентоспроможність» передбачає врахування інтересів ряду стейкхолдерів підприємства: власників, інвесторів, конкурентів, споживачів, кредиторів та ін.

Підвищення конкурентоспроможності підприємства як правило розглядають як довгостроковий послідовний процес пошуку та реалізації управлінських рішень в усіх сферах його діяльності, що відповідає обраній стратегії з урахування змін внутрішнього та зовнішнього середовища [1, с. 303]. Це обумовлює застосування комплексного підходу до формування системи стратегічного управління конкурентоспроможністю підприємства, який синтезує теорії стратегічного менеджменту і маркетингу (встановлення стратегічних орієнтирів, які визначають поведінку підприємства на ринку та визначення цільових сегментів, засобів задоволення потреб споживачів та змагання із конкурентами), управління інноваційною діяльністю та якістю (удосконалення діяльності підприємства на основі технологічних, організаційних інновацій, що формують нові конкурентні переваги), а також організаційним розвитком підприємства (підвищення ефективності управління змінами на підприємстві). Важливими завданнями вирішення проблеми підвищення конкурентоспроможності підприємства є наступні [2]:

- визначення критеріїв конкурентоспроможності та формування системи показників її визначення;
- розробка методів оцінки конкурентоспроможності;
- розробка заходів з підвищення конкурентоспроможності.

Таким чином, предметом дослідження проблем управління стратегічною конкурентоспроможністю підприємства є науково-методологічні основи формування його потенціалу на основі вдосконалення бізнес-процесів, продукції з метою забезпечення стійкого розвитку та конкурентних переваг на внутрішньому та зовнішньому ринках в умовах глобалізації господарських